

Csillagromok

1

*abogy az ég alatt
a két diófa
várja a havazást
s abogy az alkonyat
az ágak közé sodorja
a csend emlékeit
valami visszarezdül
az áhítat magaslatairól
lehet hogy az öröm
egyszeri pillanata
vagy a felismert szépség
két partra érő
hullám morajlásában
a megsejtett esély
várható beteljesülése
veled benned általad*

2

*a tegnap és a holnap
határán húzóódó ív
az ismeretlen o t t h o n
köztes tér
talán
a kimondható
közelítő valója
megformálható
bár anyagtalan
akár a gondolat
surrogó vérkörök
áramlásai
hozzák-viszik
a lehetséges titkait
látom s hallgatom
a szétterülő erőket*

*abogy önmagukat
sokszorosan megélik
egyetlen felsejlő pillanatban*

3

*aki látta égni
a történelem máglyáit
milyen üzenetet küldene
utódainak holnapra (?)*

*lehet hogy hallgatna
de lehet hogy ezt mondaná
csak szójlatok
vagy intsetek
s a magasság sugarait
elhozzák a fecskék
szárnyuk alól hull ránk
a megoldás zápora
s a zápor múltán
az égi kékség
elvegyül a folyók
mélységeivel
és a máglyák helyén
smaragd fű sarjad
oltalmazó béke*

4

*nem tudom meddig élek
nem tudom
a maradék időt
a délelőtt nem kérdez
nem marasztalja
az elmenőt
a golgota*

keresztje mögött
remeg
a megfeszített árnya
miközben
a volt s a lesz között
egy fuvallat
a mindenség ajtaját
csendben kitarja

5

az az otthon az a táj
minden évszakot
egyetlen időben őriz
abol mindig jelen vagyok
s ő is jelen van bennem
törvényével és idejével köt
s várja a mindig-visszatérő
pillanat-adta igaz örömet
nyár vizei tél jegei felett
visszaköszön az éj hangja
amikor a rét hullámverése
a hajnal ölét kitakarja
s a napébredés aranyában
felragyog a száz arcú béke
ez az otthon ez a táj
szavaink végső menedéke

6

fent a hangok történelme
röpködő szélhordta ének
subognak széttört évtizedek
részei a régen-volt egésznek
és hiába igyekszel utolérni
örök birtokod s összerakni
ha minden széthullt töredék lett
s nincs többé miből adni s kapni

7

a járható
és a látható út
szürke mélységei

kétoldalt fehérlenek
a távolságok mérőföldkövei
őrizvén
az erdők feletti
alkony áradását

évek óta
mindezt
magadban bordol
tulajdonoddá lett
és már nem tűnik el
szemedből soha
semmi időben

8

lehet hogy már
csak ezt az emelkedőt
kell magadban
legyőznöd
s tovább minden magaslat
fénye kibomlik szemedben
láthatóvá válnak
a fensík hajlatai
a füvek között alvó
mészkövek fehér
csipke-sorai
s a huzatos szurdokok is
megélni mindezt újra
ím itt a lehetőség
benned és előtted

9

*amikor a magasságok hangjai
 kívánnak a fellegekből
 s észrevétlenül hozzád szegődnek
 egy pillanatra mintha
 az árnyak is megtorpannának
 nem siet senki és semmi tiszta
 és áttetsző a horizont íve
 s mégis mintha a mélységből
 ide vetülne a megtörténhető
 nem a látszat de nem is a bizonyosság
 hanem képek sora amelyek élnek
 s hangjuk is van hisz megszólítanak
 akár az estéli lombrezdülések
 és kísérek együtt a magasság
 alászállt hangjaival*

10

*volt egy ősz s benne
 szétszórt csillagromok
 jártam közöttük
 egyedül
 a hazatértek közül
 nyitott kapuk ajtók
 emlékei állnak ma is
 s megidézhetők
 a sírok mélységei is
 az ott-lét zúzos ideje
 az érés és a hullás
 mindenkori bizonyossága
 valós messzeség
 és benne
 a soha nem halványuló
 csillagromok*

Április szárnyain

1

már csak várok várok és hallgatok
subognak bennem esték hajnalok
betöltetlen részei időnek térnek
a mérhetőből semmit se mérnek
nem lobban láthatóvá a láthatatlan
nem jelenik meg semmilyen alakban
a való eltűnik a földi mélyben
vagy széthull a vak csillagközi térben
inkább csak érzem mintsem hogy tudom
mi közelít hozzám ezen az úton
s hogy mi távolodik egyazon időben
e megsötétiült ösvényeken tőlem
az áradó világ hajnali fénye
felfeszül a kopár áprilisi égre
s teljesülni látszik általa és benne
mindaz ami a miénk lehetne
gólyaszárnyak subogó zenéje
bazátlanságunk örök messzesége
vagy a csend estéli áradása itt
megidézvén a tél sodródó havait
tört részeit zúzos szavainknak
amelyek valamit ünneppé avattak
szépséggé fénnyé emlékekké látva
befonván életünk ostor-sugarába
s mozdulataink is mind benne történnek
kitöltvén tereit minden messzeségnek

2

megindulnak az évtizedek is
eggyé oldódnak végül
történelemmé lesznek a történések
rész az egészszel összebékül
abogy ismét megélem mindezt
ami onnan elér a máig
tulajdonommá nő egy század
s megtart otthontól hazáig
kevésnek tűnik de tán a legtöbb
amiért érdemes szólni élni
alkut kötni ismét a halállal
s reményt veszelve remélni
füvet s virágot idézek magamban
megújulásuk hitét élem
alkonyati táncukat járják
a csendesülő böjti szélben
szállni újra velük fel s oda
hol a csillagkörök fényei égnek
s a mindenséggel együtt megélni
örök lényegét a teljességnek

3

*a magasságok árnyai ledőlnek
látbatatlan erejük egybepréseli
a leáldozó nap vérző sugarát*

*az emelkedő utak ívei elvesznek
s megfeketednek az erdős lankák
madártalanná üresedik az égbolt*

*veszteségeink így sokasodnak
aszály és ár váltakozva pusztít
egyazon térben hullás és sötétség*

*mintba nem is tudnánk
mit temetnek a nappalok
s hogy mi tűnik el az életünkből*

*bát ne kérdezd a fájdalom perceit
ne kérdezd az éjszakát se
s ne szólítsd a habzó bajnalt*

*hiszen az ígéretből semmi se maradt
vagy az elsősülött a föláldozott
földed és sírod is jelöletlen*